DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 22 november 2007 *

I mål C-260/05 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i domstolens stadga, som ingavs den 20 juni 2005,

Sniace SA, Madrid (Spanien), företrätt av J. Baró Fuentes, abogado,

sökande,

i vilket de andra parterna är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av V. Kreuschitz och J. L. Buendía Sierra, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

* Rättegångsspråk: spanska.

med stöd av:

Republiken Österrike, företrädd av H. Dossi, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

Lenzing Fibers GmbH, tidigare Lenzing Lyocell GmbH & Co. KG, Heiligenkreuz (Österrike),

delstaten Burgenland,

företrädda av U. Soltész, Rechtsanwalt,

intervenienter i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann samt domarna A. Tizzano (referent), R. Schintgen, A. Borg Barthet och E. Levits,

generaladvokat: J. Kokott,

justitiesekreterare: R. Grass,

efter det skriftliga förfarandet,

och efter att den 1 februari 2007 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Sniace SA (nedan kallat Sniace) har yrkat att domstolen skall upphäva den dom som meddelades av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt den 14 april 2005 i mål T-88/01, Sniace mot kommissionen (REG 2005, s. II-1165) (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom avvisade förstainstansrätten Sniaces talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 2001/102/EG av den 19 juli 2000 om det statliga stöd som Österrike beviljat Lenzing Lyocell GmbH & Co. KG (EGT L 38, 2001, s. 33) (nedan kallat det omtvistade beslutet).

Bakgrunden till tvisten

2 Sniace är ett spanskt bolag vars verksamhet bland annat omfattar tillverkning av cellulosafiber (viskos).

3 Vid tidpunkten för det omtvistade beslutet var Lenzing Lyocell GmbH & Co. KG (nedan kallat LLG) ett dotterbolag till det österrikiska bolaget Lenzing AG, vilket tillverkar bland annat viskosfiber och modalfiber. LLG:s verksamhet bestod i tillverkning och försäljning av lyocell, vilket är en ny typ av syntetfiber som tillverkas av naturlig och ren cellulosa.

4 Republiken Österrike informerade i skrivelse av den 30 augusti 1995 Europeiska gemenskapernas kommission om sin avsikt att bevilja statligt stöd till LLG för att bolaget skulle kunna bygga en fabrik för tillverkning av lyocell i en industripark i delstaten Burgenland. I denna skrivelse angav de österrikiska myndigheterna att detta stöd skulle beviljas inom ramen för programmet för regionalstöd med referensnummer N 589/95, vilket kommissionen godkänt genom skrivelse av den 3 augusti 1995.

5 I skrivelse av den 5 oktober 1995 underrättade kommissionen Republiken Österrike om att det inte var nödvändigt att anmäla varje enskilt stöd som den avsåg att lämna i form av subventioner, eftersom de omfattades av en godkänd stödordning. Kommissionen anmodade dock Republiken Österrike att i förväg underrätta den om stöd som skulle beviljas LLG i form av garantier.

6 På grundval av olika upplysningar beslutade kommissionen den 14 oktober 1998 att inleda ett formellt granskningsförfarande enligt artikel 93.2 i EG-fördraget (nu artikel 88.2 EG) (nedan kallat det formella granskningsförfarandet) avseende olika åtgärder som vidtagits av de österrikiska myndigheterna till förmån för LLG. Åtgärderna i fråga utgjordes av statliga garantier för subventioner och lån till ett belopp av 50,3 miljoner euro, ett lågt marknadspris på 4,4 euro per m^2 för 120 ha industrimark samt garantier för fasta priser under 30 år för infrastrukturtjänster.

7 Övriga medlemsstater och de berörda parterna underrättades genom meddelande i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* av den 13 januari 1999 (EGT C 9, s. 6) om att detta förfarande hade inletts och anmodades att inkomma med eventuella anmärkningar. Den österrikiska regeringen yttrade sig i skrivelser av den 15 mars samt av den 16 och den 28 april 1999. Synpunkter inkom även från Förenade kungariket och olika berörda tredje parter, varav klaganden utgjorde en (genom skrivelse av den 12 februari 1999).

8 Kommissionen undersökte de upplysningar som hade lämnats och meddelade därefter den österrikiska regeringen, genom skrivelse av den 14 juli 1999, sitt beslut av den 23 juni 1999, att utvidga det formella granskningsförfarandet till att även omfatta fyra andra åtgärder som vidtagits till förmån för LLG. Beslutet avsåg följande åtgärder: ad hoc-investeringsstöd för markförvärvet till ett belopp av 0,4 miljoner euro, ett öronmärkt kapitaltillskott i form av passivt delägande till ett belopp av 21,8 miljoner euro som skulle förfalla till betalning först efter 30 år och ge en avkastning på 1 procent per år, stöd till ett okänt belopp för att skapa en för företaget skräddarsydd infrastruktur och stöd till miljöskydd till ett belopp av 5,4 miljoner euro, som eventuellt hade beviljats efter en felaktig tillämpning av en befintlig stödordning.

9 Kommissionen informerade, genom ett andra meddelande i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* av den 4 september 1999 (EGT C 253, s. 4), medlemsstaterna och berörda parter om det utvidgade formella granskningsförfarandet och anmodade dem att inkomma med eventuella anmärkningar. Klaganden och den österrikiska regeringen yttrade sig genom skrivelser av den 4 oktober 1999. Synpunkter inkom även från Förenade kungariket och olika berörda tredje parter.

10 Kommissionen antog den 19 juli 2000 det omtvistade beslutet. I detta beslut ansåg kommissionen att vissa av åtgärderna i fråga inte utgjorde statligt stöd och förklarade att vissa andra åtgärder var förenliga med fördraget.

11 Artikeldelen i beslutet har följande lydelse:

"*Artikel 1*

De stöd, som Österrike beviljat ... [LLG], Heiligenkreuz, genom att ställa garantier för ett belopp av 35,80 miljoner euro (en garanti från ett konsortium av affärsbanker och offentligt ägda banker för ett belopp av 21,8 miljoner euro och tre garantier från ... [WHS] för ett belopp av 1,4 miljoner euro, 10,35 miljoner euro respektive 2,25 miljoner euro) samt genom ett markpris på 4,4 euro per m^2 vid förvärvet av 120 ha industrimark, genom garantier från delstaten Burgenlands sida för fasta priser för tillhandahållande av infrastrukturtjänster och genom tillhandahållande av ett stöd till okänt belopp i form av skapandet av en företagsspecifik infrastruktur, utgör inte statliga stöd enligt artikel 87.1 i EG-fördraget.

Artikel 2

Det stöd som Österrike beviljat LLG genom en garanti för ett belopp av 14,5 miljoner euro från WiBAG:s sida, överensstämmer med den garantiförordning som kommissionen godkänt som nr N 542/95.

Stödet till miljöskydd till ett belopp av 5,37 miljoner euro överensstämmer med de miljöskyddsriktlinjer som kommissionen godkänt som nr N 93/148.

Artikel 3

De individuella stöd, som Österrike beviljat till ett belopp av 0,4 miljoner euro i form av ett stöd till markförvärvet och 21,8 miljoner euro i form av passivt delägande, är förenliga med den gemensamma marknaden.

Artikel 4

Detta beslut riktar sig till Republiken Österrike."

Förfarandet vid förstainstansrätten och den överklagade domen

12 Sniace väckte talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 17 april 2001 samt yrkade att kommissionen skulle förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

13 Genom beslut av ordföranden för förstainstansrättens femte avdelning i utökad sammansättning av den 18 februari 2002 tilläts LLG, Republiken Österrike och delstaten Burgenland att intervenera till stöd för kommissionens yrkanden.

14 I den överklagade domen prövade förstainstansrätten först på eget initiativ frågan huruvida klaganden hade behörighet att väcka talan och avvisade därefter talan.

15 I punkt 54 i den överklagade domen anmärkte förstainstansrätten inledningsvis att eftersom det omtvistade beslutet riktades till Republiken Österrike, måste den enligt artikel 230 fjärde stycket EG pröva om Sniace var direkt och personligen berört av detta beslut.

16 Vad gäller frågan huruvida klaganden är personligen berörd av det ifrågasatta beslutet erinrade förstainstansrätten i punkt 55 i den överklagade domen om att det framgår av domstolens fasta rättspraxis att andra personer än dem som ett beslut är riktat till kan göra anspråk på att vara personligen berörda endast om beslutet angår dem på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer och därigenom försätter dem i en situation som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till.

17 I punkt 56 i nämnda dom underströk förstainstansrätten därefter att vad närmare bestämt gäller området för statligt stöd har, förutom det stödmottagande företaget, även företag som konkurrerar med det förstnämnda företaget, vilka har varit aktiva under ett formellt granskningsförfarande, erkänts vara personligen berörda av ett kommissionsbeslut att avsluta detta förfarande med avseende på ett enskilt stöd, förutsatt dock att deras ställning på marknaden väsentligen påverkats av den stödåtgärd som det omtvistade beslutet avser (dom av den 28 januari 1986 i mål C-169/84, Cofaz m.fl mot kommissionen, REG 1986, s. 391, punkt 25).

18 Förstainstansrätten ansåg därför i punkt 58 i den överklagade domen att det var nödvändigt att pröva omfattningen av klagandens deltagande i det formella granskningsförfarandet och om dess marknadsställning påverkats i sådan grad att klaganden kan anses personligen berörd, i den mening som avses i artikel 230 EG.

19 Vad avser klagandens deltagande i nämnda förfarande konstaterade förstainstansrätten, i punkt 59 i nämnda dom, att klaganden endast hade spelat en mindre roll av följande skäl:

"... [Sniace har endast] spelat en liten roll i det administrativa förfarandet. [Sniace] har inte framfört några klagomål till kommissionen. Förfarandets förlopp har vidare inte påverkats i någon större utsträckning av sökandens synpunkter, vilka framförts skriftligen den 12 februari och den 4 oktober 1999 (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Cofaz m.fl. mot kommissionen, punkt 24). I sina synpunkter av den 12 februari 1999 har sökanden således i princip endast återgett vissa av kommissionens fastställanden i beslutet att inleda [det formella granskningsförfarandet] och kommenterat dem kortfattat, och detta utan att inge några konkreta bevis. På samma sätt har sökanden i sina synpunkter av den 4 oktober 1999 nöjt sig med att påstå, utan att närmare precisera eller inge någon form av bevisning, att åtgärderna som avses i beslutet att utvidga [det formella granskningsförfarandet] utgör statligt stöd som bör förklaras oförenligt med den gemensamma marknaden."

20 Vad gäller frågan huruvida sökandens ställning på marknaden hade påverkats anmärkte förstainstansrätten i punkt 61 i den överklagade domen inledningsvis att åtgärderna som avses i det ifrågasatta beslutet i förevarande fall uteslutande avsåg en fabrik för tillverkning av lyocell och att det är ostridigt att sökanden inte tillverkar denna fibertyp och inte heller avser att göra det i framtiden.

21 Förstainstansrätten undersökte därefter i punkterna 63–78 i nämnda dom sökandens argument för att visa att dess ställning på marknaden ändå riskerade att väsentligen påverkas av det ifrågasatta beslutet. Dessa punkter har följande lydelse:

"63 För det första har sökanden i sin ansökan i huvudsak gjort gällande att lyocell och viskos direkt konkurrerar med varandra.

64 Utan att det är nödvändigt att under detta skede av rättegången, som avser frågan om upptagande till sakprövning, slutgiltigt ta ställning till den exakta definitionen av marknaden för produkterna i fråga, är det tillräckligt att konstatera att detta påstående motsägs av olika handlingar i målet.

65 Lyocell har vissa fysiska egenskaper som tydligt skiljer den från viskosfiber. ...

66 Sökandens påstående att lyocell är utbytbart mot viskos för de flesta ändamål har inte styrkts på ett övertygande sätt. ...

67 Nämnda påstående motsägs för övrigt av LLG:s uttalande under ett symposium som sökanden har åberopat till stöd för sin ståndpunkt (punkt 30 i ansökan och bilaga 14 till ansökan). Enligt detta uttalande utgör lyocell en kompletteringsfiber som har andra ändamål.

68 Det är ostridigt att priset för lyocell är påtagligt högre än priset för viskosfiber. ...

69 Enligt sökandens egna uttalanden, förekommer det stora skillnader mellan tillverkningsprocessen för lyocell och den för viskosfiber. ...

70 Även om det skulle föreligga ett direkt konkurrensförhållande mellan lyocell och viskosfibern skall det under alla omständigheter ändå fastställas att de uppgifter som sökanden lämnat genom sina skrivelser, och framför allt i det memorandum som utgör bilaga 14 till ansökan, inte med tillräcklig säkerhet visar att det ifrågasatta beslutet väsentligen kan påverka sökandens ställning på marknaden. Uppgifterna i detta memorandum grundar sig på obevisade påståenden, såsom omständigheten att LLG:s tillverkning av lyocell i sin helhet har ersatt viskostillverkningen sedan år 1997, och att lyocelltillverkningen uteslutande är avsedd för den europeiska marknaden. I detta memorandum har sökanden för övrigt hävdat att den sedan år 1997 har upphört att tillverka och således försälja vissa mängder viskos på grund av att LLG:s utbud motsvarar 3,5 procent av marknaden. Detta påstående styrks inte av något bevis, och sökanden har inte förklarat hur den har räknat ut denna mängd. Det skall anges att sökanden inte heller har lämnat någon bevisning för sitt påstående att nämnda utbud har medfört en förändring på minst ... procent av det pris som gäller på marknaden.

71 För det andra har sökanden åberopat att det vid sidan av ren lyocell och av ProViscose även förekommer lyocell av annan standard, som sökanden även klassificerar som en typ av lyocell av lägre kvalitet. ...

72 I detta hänseende kan det konstateras att det på grundval av handlingarna i målet inte kan fastställas att lyocell förekommer i olika kvaliteter. Det skall vidare understrykas att sökanden i sina skrivelser inte preciserar vad som innefattas i begreppet lyocellprodukter av annan standard. Sökanden har för övrigt inte på allvar bestridit det påstående som LLG och delstaten Burgenland vid upprepade tillfällen framfört under förhandlingen, enligt vilket det inte förekommer någon typ av lyocell av lägre kvalitet. ...

73 Även för det fall LLG skulle tillverka lyocell av lägre kvalitet och sälja denna till anmärkningsvärt låga priser, skall det anges att sökanden inte har styrkt sitt

påstående att den som en följd av detta varit tvungen att sänka sina priser på varor av samma kvalitet. Sökanden har inte heller på något som helst sätt styrkt de kvantiteter och den minskning i pris som den har gjort gällande.

74 För det tredje har sökanden i sin replik och i sitt yttrande över interventionsinlagorna främst utgått från konkurrensförhållandet mellan ProViscose och viskos. Sökanden har gjort gällande att dess position på marknaden har påverkats av att LLG har sålt ProViscose till konkurrenskraftiga priser i förhållande till priserna på viskos, och att kunderna föredrar ProViscose eftersom denna produkt är av högre kvalitet.

75 I detta avseende skall det konstateras att sökanden endast gjort vissa påståenden som inte har styrkts tillräckligt.

...

78 Det framgår av vad som ovan anförts att sökanden inte på ett relevant sätt har angett på vilket sätt det ifrågasatta beslutet har skadat dess berättigade intressen genom att väsentligen påverka dess ställning på marknaden."

22 Förstainstansrätten drog härav, i punkterna 79 och 80 i den överklagade domen, den slutsatsen att mot bakgrund av det ovannämnda och mot bakgrund av att klaganden endast har spelat en liten roll i det formella granskningsförfarandet kunde klaganden inte anses vara personligen berörd av detta beslut och att talan alltså skulle avvisas, utan att det var nödvändigt att pröva huruvida klaganden är direkt berörd av det ifrågasatta beslutet.

Parternas yrkanden

23 Sniace har i sitt överklagande yrkat att domstolen skall

— upphäva den överklagade domen,

— bifalla de yrkanden som framställdes i första instans eller, alternativt, återförvisa målet till förstainstansrätten för förnyad prövning i sak,

— bifalla begäran av den 16 oktober 2001 om vidtagande av åtgärder för processledning samt begäran av den 20 april 2001 att parterna skall inställa sig personligen, att vittnesförhör skall hållas och att sakkunnig skall höras, och

— förplikta svaranden i första instans att ersätta rättegångskostnaderna.

24 Kommissionen har yrkat att domstolen skall

— förklara att överklagandet inte kan upptas till sakprövning, alternativt inte bifallas, med stöd av de tre första grunderna,

— förklara att överklagandet inte kan bifallas med stöd av den fjärde grunden,

— förplikta motparten att ersätta rättegångskostnaderna,

— eller, alternativt, för det fall att överklagandet bifalls, återförvisa målet till förstainstansrätten i fråga om beslutet i sak.

25 Lenzing Fibers GmbH (nedan kallat Lenzing Fibers) och delstaten Burgenland har yrkat att domstolen

— ogilla överklagandet, och

— förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna.

26 Republiken Österrike har yrkat att domstolen skall

— ogilla överklagandet, och

— förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna.

Överklagandet

27 Sniace har anfört fyra grunder till stöd för överklagandet. Sniace gör i sin första grund gällande att den överklagade domen bygger på en felaktig rättstillämpning i den del som talan avvisades med motiveringen att klaganden inte hade styrkt att dess ställning på marknaden väsentligt har påverkats av det omtvistade beslutet. Klaganden har i sin andra grund hävdat att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att avvisa talan med motiveringen att klaganden spelat en mindre roll i det formella granskningsförfarandet. Den tredje grunden avser åsidosättande av rätten till effektivt rättsskydd. Den fjärde grunden, som består av två delgrunder, avser åsidosättande av likabehandlingsprincipen och av vissa bestämmelser i förstainstansrättens rättegångsregler.

Den första grunden

Parternas argument

28 Sniace gör i sin andra grund gällande att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att avvisa dess talan med motiveringen att klaganden inte på ett relevant sätt hade angett på vilket sätt det ifrågasatta beslutet har skadat dess berättigade intressen genom att väsentligen påverka dess ställning på marknaden.

29 Klaganden hävdar för det första att förstainstansrätten inte har beaktat vissa uppgifter som visar att det rådde direkt konkurrens mellan lyocellfibrer, som LLG tillverkar och försäljer, och viskosfibrer, som Sniace tillverkar och försäljer. Klaganden gör för det första gällande att LLG börjat förse marknaden med olika typer av lyocell av lägre kvalitet och till lägre pris ("substandard lyocell"), vilka

konkurrerade med viskosfibrer för vissa tillämpningsområden. Förstainstansrättens slutsats, i punkt 72 i den överklagade domen, att "det på grundval av handlingarna i målet inte kan fastställas att lyocell förekommer i olika kvaliteter", är felaktig med hänsyn till vissa upplysningar från klaganden i förfarandet vid förstainstansrätten. Denna slutsats motsägs bland annat av en LLG-chefs uttalanden i en artikel i en branschtidning, som bifogats ansökan till förstainstansrätten. Enligt klaganden har förstainstansrätten för det andra inte heller tagit tillräcklig hänsyn till upplysningar om att LLG till följd av det omtvistade stödet sålde ProViscose, en blandning av viskos och lyocell som konkurrerar med andra textilfibrer, däribland viskos, till konkurrenskraftiga priser.

30 Klaganden har för det andra gjort gällande att förstainstansrätten inte har beaktat följande särskilda omständigheter som gjorde att klaganden skiljer sig från övriga aktörer på marknaden:

— Sniace tillhör en "sluten grupp" av företag som potentiellt kan konkurrera med LLG, det vill säga företag som är verksamma inom cellulosafiber (lyocell, viskos och modal).

— Marknaden för cellulosafiber kännetecknades av överkapacitet, varför LLG:s utökade produktionskapacitet direkt och väsentligen kunde påverka konkurrenssituationen för producenter som redan var verksamma på denna marknad.

31 Klaganden ifrågasätter för det tredje förstainstansrättens påståenden i punkterna 70 och 77 i den överklagade domen att även om det skulle råda konkurrens mellan lyocell och viskos eller mellan ProViscose och viskos, har Sniace inte anfört några

uppgifter om förluster eller andra negativa konsekvenser som det omtvistade beslutet har lett till. Klaganden hävdar emellertid att den har anfört sådana uppgifter, särskilt i form av en handling som ingår som bilaga 14 i ansökan till förstainstansrätten och som innehåller exakta uppgifter om vilka förluster som Sniace drabbats av genom att lyocell har sålts till ett artificiellt lågt pris.

32 Kommissionen hävdar att denna grund inte kan upptas till sakprövning, eftersom den endast innebär ett ifrågasättande av förstainstansrättens bedömning av de faktiska omständigheterna.

33 Republiken Österrike, Lenzing Fibers och delstaten Burgenland hävdar också att grunden inte kan upptas till sakprövning, eftersom den bygger på nya faktiska omständigheter och ny bevisning och på flera punkter rör det omtvistade beslutet snarare än huruvida den överklagade domen är välgrundad, vilket strider mot kravet i artikel 225.1 EG och artikel 58 första stycket i domstolens stadga, enligt vilka ett överklagande endast får röra rättsfrågor.

Domstolens bedömning

34 Domstolen konstaterar inledningsvis att även om Sniace till synes gör gällande att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning, så är Sniaces verkliga syfte med den första grunden att ifrågasätta förstainstansrättens bedömning av de faktiska omständigheterna, varvid klaganden i huvudsak gör gällande att förstainstansrätten inte i tillräcklig mån har beaktat vissa omständigheter och handlingar som klaganden åberopat vid förstainstansrätten, i syfte att visa att det råder direkt konkurrens mellan fibrer av lyocell och av viskos.

35 Domstolen erinrar i detta sammanhang om att den vid överklaganden varken är behörig att fastställa vilka faktiska omständigheter som är relevanta eller, i princip, att bedöma den bevisning som förstainstansrätten har godtagit till stöd för dessa omständigheter. När bevisningen har förebringats på rätt sätt och när de allmänna rättsgrundsatser och processuella regler som är tillämpliga i fråga om bevisbördan och bevisningen har iakttagits, är det endast förstainstansrätten som skall bedöma vilket värde som uppgifterna i målet skall tillmätas (dom av den 28 maj 1998 i mål C-7/95 P, Deere mot kommissionen, REG 1998, s. I-1311, punkt 22, av den 25 januari 2007 i de förenade målen C-403/04 P och C-405/04 P, Sumitomo Metal Industries och Nippon Steel mot kommissionen, REG 2007, s. I-729, punkt 38). Denna bedömning utgör således, bortsett från de fall då förstainstansrätten har missuppfattat bevisningen, inte en sådan rättsfråga som är underställd domstolens kontroll (dom av den 2 mars 1994 i mål C-53/92 P, Hilti mot kommissionen, REG 1994, s. I-667, punkt 42, och av den 7 januari 2004 i de förenade målen C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P och C-219/00 P, Aalborg Portland m.fl. mot kommissionen, REG 2004, s. I-123, punkt 49).

36 Av detta följer att den första grunden endast kan upptas till sakprövning i den mån som den syftar till att visa att förstainstansrätten har missuppfattat bevisningen.

37 Det framgår av domstolens rättspraxis att det föreligger en sådan missuppfattning när bedömningen av den befintliga bevisningen framstår som uppenbart felaktig utan att någon ny bevisning har beaktats (dom av den 6 april 2006 i mål C-551/03 P, General Motors mot kommissionen, REG 2006, s. I-3173, punkt 54, av den 21 september 2006 i mål C-167/04 P, JCB Service mot kommissionen, REG 2006, s. I-8935, punkt 108, och av den 18 januari 2007 i mål C-229/05 P, PKK och KNK mot rådet, REG 2007, s. I-439, punkt 37).

38 Domstolen konstaterar emellertid – vad avser Sniaces argument att förstainstansrätten har missuppfattat innehållet i en artikel som publicerats i branschtidningen *Textil Espress*, vilken bifogats ansökan, genom att hävda att handlingarna i målet inte ger grund för slutsatsen att det förekommer olika kvaliteter av lyocell – att även om det i artikeln i fråga talas om olika varianter av lyocellfibrer som LLG säljer, framgår det, såsom generaladvokaten har anmärkt i punkt 29 i sitt förslag till

avgörande, inte enstämmigt av de avsnitt i denna artikel som klaganden har citerat i sitt överklagande att dessa varianter är av lägre kvalitet och prismässigt kan konkurrera med viskos. Dessutom preciseras i samma artikel, såsom förstainstansrätten har anmärkt i punkt 67 i den överklagade domen, att lyocell i förhållande till viskos utgör "en kompletteringsfiber som har andra ändamål". Innehållet i denna handling strider således inte mot förstainstansrättens slutsats att det inte råder direkt konkurrens mellan viskos och lyocell.

39 Vad vidare avser Sniaces uppgifter om den skada som bolaget lidit av det omtvistade beslutet och vilka förstainstansrätten inte har beaktat, anmärker domstolen att den uppgift som förekommer i bilaga 14 till ansökan till förstainstansrätten, vilken klaganden har hänvisat till i sitt överklagande, grundas just på det påståendet, som i punkten ovan konstaterats vara ostyrkt, att det råder direkt konkurrens mellan fibrer av lyocell och av viskos.

40 Domstolen finner mot denna bakgrund att den första grunden delvis inte kan upptas till sakprövning och delvis saknar stöd.

Den andra grunden

Parternas argument

41 Klaganden hävdar i den andra grunden att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att avvisa talan, med motiveringen att klaganden har spelat en mindre roll i det formella granskningsförfarandet som ledde till att kommissionen antog det omtvistade beslutet.

42 Sniace hävdar för det första att förstainstansrätten när denna prövat i vilken grad som bolaget har deltagit i nämnda förfarande felaktigt har hänvisat till punkterna 24 och 25 i domen i det ovannämnda målet Cofaz m.fl. mot kommissionen, eftersom detta mål rörde en faktisk situation som skiljer sig från vad som här är fallet. Sniace har härvid understrukit att bolaget, till skillnad från sökanden i det ovannämnda målet Cofaz m.fl. mot kommissionen, inte anfört klagomål utan deltagit i förfarandet som berörd tredje part, i den mening som avses i artikel 88.2 EG, efter det att kommissionen uppmanat sökanden att inkomma med yttrande. Den viktiga skillnaden är alltså att kommissionen har använt sig av klaganden som informationskälla och på detta sätt gett klaganden en subjektiv rätt i förfarandet som gemenskapsdomstolarna är skyldiga att skydda.

43 Klaganden har vidare gjort gällande att konstaterandet i punkt 59 i den överklagade domen är felaktigt, eftersom klaganden inte kan anses ha spelat en mindre roll i det formella granskningsförfarandet. Sniaces yttrande till kommissionen fick nämligen ett visst inflytande över hur detta förfarande genomfördes, bland annat genom att förfarandet utvidgades till att även avse andra stödåtgärder.

44 Även om man skulle anta att Sniace endast spelat en mindre roll det formella granskningsförfarandet, menar klaganden att detta enda faktum inte är tillräckligt för att anse att klaganden saknar behörighet att väcka talan. Förstainstansrätten har tvärtom i dom av den 12 december 1996 i mål T-380/94, AIUFFASS och AKT mot kommissionen (REG 1996, s. II-2169), uttryckligen angett att rätten att väcka talan om ogiltigförklaring av ett kommissionsbeslut om statligt stöd inte är beroende av i vilken mån som sökanden har deltagit i det formella granskningsförfarandet. Detta synsätt stöds dessutom av det faktum att tredje berörda parter med nödvändighet spelar en begränsad roll i detta förfarande. Dessa parter har nämligen inte tillgång till handlingarna i ärendet och är således i hög grad beroende av vad kommissionen väljer att offentliggöra i sitt meddelande om att förfarandet har inletts. Mot denna bakgrund kan det inte läggas klaganden till last att bolaget inte uttalat sig om uppgifter som kommissionen inte nämnt i sina meddelanden om att inleda och utvidga det formella granskningsförfarandet eller i andra offentliga handlingar som Sniace, i egenskap av berörd tredje part, inte hade tillgång till innan det omtvistade beslutet fattades.

45 Kommissionen och den österrikiska regeringen har invänt att denna grund inte kan upptas till sakprövning, eftersom dess syfte är att ifrågasätta förstainstansrättens bedömning av de faktiska omständigheterna.

46 Kommissionen har i andra hand gjort gällande att det framgår av domen i det ovannämnda målet Cofaz m.fl. mot kommissionen att tre kumulativa villkor måste vara uppfyllda för att ett konkurrerande företags talan mot det beslut som fattats efter det formella granskningsförfarandet skall kunna upptas till sakprövning:

— det berörda företaget skall ha anfört klagomål vilket lett till att förfarandet inletts,

— förfarandets gång måste i hög grad ha påverkats av detta företags upplysningar, och

— företaget måste ha visat att dess ställning på marknaden i hög grad påverkats av stödet i fråga.

47 I förevarande fall uppfyller inte klaganden något av villkoren. Kommissionen anmärker särskilt, vad avser villkoret rörande vilken roll som klaganden har spelat i det formella granskningsförfarandet, att Sniaces yttranden mest består av att upprepa och instämma i innehållet i beslutet att inleda detta förfarande, utan att egentligen tillföra någon information.

48 Enligt Lenzing Fibers och delstaten Burgenland kan grunden inte upptas till sakprövning, eftersom den helt saknar relevans för förevarande överklagande. Enligt dom av den 23 maj 2000 i mål C-106/98 P, Comité d'entreprise de la Société française de production m.fl. mot kommissionen (REG 2000, s. I-3659), utgör nämligen inte ens aktivt deltagande i det formella granskningsförfarandet ett tillräckligt villkor för att ett företag skall få rätt att väcka talan, om företagets ställning på marknaden, såsom här också är fallet, inte påverkats väsentligt.

Domstolens bedömning

49 Vad gäller frågan huruvida den aktuella grunden kan upptas till sakprövning erinrar domstolen återigen om att ett överklagande, enligt artikel 225.1 EG och artikel 58 första stycket i EG-stadgan för domstolen, skall vara begränsat till rättsfrågor och grundas på bristande behörighet hos förstainstansrätten, på rättegångsfel vid förstainstansrätten som kränker klagandens intressen eller på att förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten (se, bland annat, dom av den 16 mars 2000 i mål C-284/98 P, parlamentet mot Bieber, REG 2000, s. I-1527, punkt 30, och beslut av den 14 juli 2005 i mål C-420/04 P, Gouvras mot kommissionen, REG 2005, s. I-7251, punkt 48, och av den 20 mars 2007 i mål C-323/06 P, Kallianos mot kommissionen, REG 2007, s. I-43*, punkt 10).

50 Förevarande grund innebär, tvärtemot vad kommissionen och den österrikiska regeringen har hävdat, inte bara ett ifrågasättande av förstainstansrättens bedömning av de faktiska omständigheterna utan även ett ifrågasättande av densammas tolkning av villkoren för tredje mans rätt att väcka talan, när förstainstansrätten prövade på vilket sätt som klaganden deltagit i det formella granskningsförfarandet. Grunden rör därför en rättsfråga.

51 Av detta följer att grunden kan upptas till sakprövning vad avser förstainstansrättens bedömning av klagandens deltagande i nämnda förfarande.

52 Vad avser frågan huruvida överklagandet kan bifallas med stöd av denna grund erinrar domstolen om att enligt artikel 230 fjärde stycket EG får en fysisk eller juridisk person endast väcka talan mot ett beslut som är riktat till en annan person om nämnda beslut direkt och personligen berör honom.

53 Enligt domstolens fasta rättspraxis kan andra personer än dem som ett beslut är riktat till göra anspråk på att vara personligen berörda endast om beslutet angår dem på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer och därigenom försätter dem i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett dylikt beslut är riktat till (se, bland annat, dom av den 15 juli 1963 i mål 25/62, Plaumann mot kommissionen, REG 1963, s. 197, 223, svensk specialutgåva, volym 1, s. 181, av den 19 maj 1993 i mål C-198/91, Cook mot kommissionen, REG 1993, s. I-2487, punkt 20, svensk specialutgåva, volym 14, s. 201, och av den 13 december 2005 i mål C-78/03 P, kommissionen mot Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, REG 2005, s. I-10737, punkt 33).

54 Vad närmare bestämt avser statligt stöd anses sökande som hävdar att ett beslut rörande stöd enligt artikel 88.3 EG eller som har fattats efter det formella granskningsförfarandet personligen berörda av detta beslut om deras ställning på marknaden påtagligt påverkats av det stöd som beslutet rör (se, för ett liknande resonemang, domarna i de ovannämnda målen Cofaz m.fl. mot kommissionen, punkterna 22–25, och kommissionen mot Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, punkterna 37 och 70).

55 I detta sammanhang har förutom det stödmottagande företaget exempelvis även företag som konkurrerar med det stödmottagande företaget, vilka har varit aktiva under ett formellt granskningsförfarande, erkänts vara personligen berörda av ett kommissionsbeslut att avsluta detta förfarande, förutsatt att deras ställning på marknaden väsentligt påverkas av den stödåtgärd som det omtvistade beslutet avser (se, bland annat, domarna i de ovannämnda målen Cofaz m.fl. mot kommissionen, punkt 25, och Comité d'entreprise de la Société française de production m.fl. mot kommissionen, punkt 40).

56 Domstolen har därför ansett att omständigheterna att ett företag har anfört det klagomål som har lett till att det formella granskningsförfarandet inleddes, att det har beretts tillfälle att yttra sig och att förfarandets gång påtagligt har påverkats av företagets yttranden är uppgifter som är relevanta för bedömningen huruvida företaget är behörigt att väcka talan (se domen i det ovannämnda målet Cofaz m.fl. mot kommissionen, punkterna 24 och 25).

57 Tvärtemot vad kommissionen har hävdat framgår det däremot inte av domstolens rättspraxis att ett sådant deltagande i nämnda förfarande utgör ett nödvändigt villkor för att ett företag skall anses personligen berört av ett beslut, i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG, vilket skulle innebära att detta företag inte kan åberopa andra särskilda omständigheter som gör att det kan jämställas med den till vilket ett sådant beslut är riktat.

58 I förevarande fall framgår det av punkterna 58 och 78 i den överklagade domen att förstainstansrätten dragit slutsatsen att klaganden inte är personligen berörd av det omtvistade beslutet med hänsyn till två omständigheter, nämligen att Sniace spelat en begränsad roll i det formella granskningsförfarandet och att bolaget inte styrkt att dess ställning på marknaden väsentligt påverkats. Vad avser just den första omständigheten har förstainstansrätten i punkt 59 i den överklagade domen anmärkt att klaganden endast har spelat en liten roll i detta förfarande, eftersom denne inte hade framfört några klagomål till kommissionen och förfarandets förlopp inte påverkats i någon större utsträckning av Sniaces synpunkter.

59 Domstolen konstaterar emellertid att även om man skulle anta att förstainstansrätten i dessa punkter i den överklagade domen har betraktat aktivt deltagande i det formella granskningsförfarandet som ett nödvändigt villkor för att klaganden skall kunna anses personligen berörd av det omtvistade beslutet, har en sådan felaktig rättstillämpning ingen betydelse för detta mål om överklagande.

60 Det framgår nämligen av den rättspraxis som omnämns i punkterna 54 och 55 ovan att klaganden i vilket fall som helst är skyldig att visa att det omtvistade beslutet var ägnat att påtagligt påverka dess ställning på marknaden. Förstainstansrätten har dock i sin bedömning av de faktiska omständigheterna, vilken inte kan överprövas, funnit att klaganden i förevarande fall inte hade styrkt att det omtvistade beslutet var ägnat att inverka på klagandens legitima intressen genom att påtagligt påverka dess ställning på marknaden. Av de skäl som anförts i punkterna 34–40 ovan är inget av de argument som klaganden anfört inom ramen för den första grunden för överklagandet ägnat att omkullkasta denna slutsats.

61 Av det ovan anförda följer att överklagandet inte kan vinna bifall på den andra grunden.

Den tredje grunden

Parternas argument

62 Sniace gör i sin tredje grund gällande att förstainstansrätten genom att döma att dess talan inte kan upptas till sakprövning har åsidosatt rätten till effektivt rättsskydd, såsom denna rätt har stadfästs i gemenskapsdomstolarnas rättspraxis och i artiklarna 6 och 13 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, vilken undertecknades i Rom den 4 november 1950 och artikel 47 i Utkast till Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, proklamerad i Nice den 7 december 2000 (EGT C 364, s. 1). Klaganden saknar nämligen helt möjlighet att väcka talan mot det omtvistade beslutet, vid en nationell domstol eller gemenskapsdomstolarna, trots att beslutet innehåller flera uppenbara fel.

63 Kommissionen, Lenzing Fibers och delstaten Burgenland anser att en person som klaganden, som inte är direkt och personligen berörd av ett beslut, i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG, inte kan åberopa principen om effektivt rättsskydd som stöd för en rätt att väcka talan mot detta beslut.

Domstolens bedömning

64 Domstolen erinrar om att enligt dess fasta rättspraxis äger en sökandes tolkning av rätten till effektivt rättsskydd inte företräde framför de villkor som gäller för att en talan om ogiltigförklaring skall kunna upptas till sakprövning (beslut av den 8 mars 2007 i mål C-237/06 P, Strack mot kommissionen, ej offentliggjort i rättsfallssamlingen, punkt 108; se även, för ett liknande resonemang, dom av den 25 juli 2002 i mål C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, REG 2002, s. I-6677, punkt 44, och av den 1 april 2004 i mål C-263/02 P, kommissionen mot Jégo-Quéré, REG 2004, s. I-3425, punkt 36, och beslut av den 13 mars 2007 i mål C-150/06 P, Arizona Chemical m.fl. mot kommissionen, REG 2007, s. I-39*, punkt 40).

65 Vad avser just förevarande överklagande har domstolen redan preciserat att en enskild som inte är direkt och personligen berörd av ett kommissionsbeslut om statligt stöd, och vars eventuella intressen, således, inte påverkas av den statliga åtgärden som detta beslut avser, inte kan åberopa principen om rättsskydd mot ett sådant beslut (beslut av den 1 oktober 2004 i mål C-379/03 P, Pérez Escolar mot kommissionen, ej publicerat i Rättsfallssamlingen, punkt 41).

66 Det framgår emellertid av prövningen av de första två grunderna att ett av dessa villkor inte är uppfyllt i förevarande fall, eftersom klaganden inte har styrkt att denne är personligen berörd av det omtvistade beslutet.

67 Av detta följer att klaganden inte har grund för att hävda att den överklagade domen inverkar på dennes rätt till effektivt rättsskydd. Överklagandet kan således inte vinna bifall med stöd av denna grund.

Den fjärde grunden

68 Den fjärde grunden för överklagandet består av två delgrunder.

Den första delgrunden

Parternas argument

69 Den första delgrunden rör åsidosättande av den processrättsliga likabehandlingsprincipen. Åsidosättandet består i att samma avdelning av förstainstansrätten några månader senare i två liknande mål har kommit till motsatt slutsats vad gäller behörigheten för tredje personer som har medverkat i det formella granskningsförfarandet avseende statligt stöd. Sniace syftar närmare bestämt på dom av den 21 oktober 2004 i mål T-36/99, Lenzing mot kommissionen (REG 2004, s. II-3597), i vilket förstainstansrätten förklarade att Lenzing AG:s talan mot ett kommissionsbeslut rörande stöd som de spanska myndigheterna beviljat Sniace kunde upptas till sakprövning. Förstainstansrätten kom till denna slutsats genom att grunda sig på ett antal omständigheter och bevis av samma slag som den i den överklagade domen förklarat inte kunde upptas till sakprövning. Två jämförbara situationer har således behandlats olika, utan objektivt stöd för en sådan skillnad i behandling.

70 Kommissionen har som svar på dessa argument för det första erinrat om att domen i det ovannämnda målet Lenzing mot kommissionen har överklagats (mål C-525/04 P), och i detta mål hävdar kommissionen just att Lenzing AG inte uppfyller de krav som framgår av rättspraxis vad gäller behörighet att väcka talan, eftersom detta företag inte personligen berörs av det beslut som är i fråga i detta mål. Med andra ord skall enligt kommissionen eventuella skillnader i synsätt i förstainstansrättens två domar lösas på ett sätt som är direkt motsatt det som klaganden förordar. Kommissionen yrkar alltså att talan skall avvisas i båda målen.

71 Kommissionen, Lenzing Fibers och delstaten Burgenland har vidare gjort gällande att likabehandlingsprincipen inte är tillämplig i förevarande fall, eftersom det föreligger ett antal objektiva skillnader mellan de två målen. Det stöd som hade beviljats i det ovannämnda målet Lenzing mot kommissionen gick till viskosmarknaden, vilket är en marknad där det stödmottagande företaget och sökanden konkurrerar med varandra, medan det stöd som har godkänts i förevarande mål endast rör tillverkning av lyocell, och Sniace är inte verksam på denna marknad. Vad avser den roll som Sniace har spelat i det ärende som berörs av detta överklagande anmärks att sökanden i det ovannämnda målet Lenzing mot kommissionen hade varit mer aktiv, bland annat genom att inge det klagomål som ledde till att det administrativa förfarandet inleddes och genom att inkomma med kompletterande upplysningar under detta förfarande.

Domstolens bedömning

72 Även om man skulle finna att förstainstansrätten nu har antagit ett annat synsätt än i sina tidigare domar och att detta utgör ett åsidosättande av likabehandlingsprincipen och därmed kan åberopas som grund för ett överklagande, anmärker domstolen att i förevarande fall är det, tvärtemot vad Sniace har hävdat, inte så, att jämförbara situationer har behandlats olika.

73 Det framgår nämligen av förstainstansrättens bedömning av de faktiska omständigheterna, vilken inte kan överprövas, i punkterna 61–78 i den överklagade domen, att Sniace inte tillverkade eller hade för avsikt att tillverka fibrer av lyocell och inte heller har anfört några andra skäl varför dess ställning på marknaden ändå kunde antas påverkas väsentligt av det omtvistade beslutet. Sniaces situation skiljer sig, såsom generaladvokaten har anfört i punkt 59 i sitt förslag till avgörande, tydligt och på en avgörande punkt från situationen för sökanden i det ovannämnda målet Lenzing mot kommissionen. I sistnämnda mål konkurrerade sökanden direkt med stödmottagaren på den berörda marknaden, vilket förstainstansrätten betraktade som en avgörande omständighet när den avgjorde om denne var behörig att väcka talan mot kommissionens beslut.

74 Mot denna bakgrund kan klaganden inte åberopa nämnda dom för att visa att likabehandlingsprincipen har åsidosatts. Överklagandet kan därför inte bifallas med stöd av den fjärde grundens första del.

Den andra delgrunden

Parternas argument

75 Klaganden har i den andra delgrunden hävdat att förstainstansrätten har åsidosatt artiklarna 64 och 65 i sina rättegångsregler genom att inte bifalla Sniaces yrkanden om åtgärder för processledning, vad avser ingivande av upplysningar och handlingar som enligt klaganden är nödvändiga för att bringa ljus över vissa aspekter i målet. Förstainstansrätten har inte heller beaktat klagandens yrkanden att parterna skall inställa sig personligen och att ett antal vittnen och sakkunniga skall höras.

76 Kommissionen, Lenzing Fibers och delstaten Burgenland har svarat att enligt fast rättspraxis omfattas beslut om bifall eller avslag på parternas yrkanden om åtgärder för processledning förstainstansrättens exklusiva domvärjo. Domstolen kan således i princip inte överpröva ett sådant beslut i ett mål om överklagande.

Domstolens bedömning

77 Vad beträffar förstainstansrättens bedömning av en parts yrkanden om åtgärder för processledning eller för bevisupptagning, erinrar domstolen om att förstainstansrätten ensam är behörig att avgöra huruvida det föreligger ett eventuellt behov av att komplettera den information som den har tillgång till i anhängiggjorda mål (se, bland annat, dom av den 10 juli 2001 i mål C-315/99 P, Ismeri Europa mot revisionsrätten, REG 2001, s. I-5281, punkt 19, av den 7 oktober 2004 i mål C-136/02 P, Mag Instrument mot Harmoniseringsbyrån, REG 2004, s. I-9165, punkt 76, och av den 28 juni 2005 i de förenade målen C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P och C-213/02 P, Dansk Rørindustri m.fl. mot kommissionen, REG 2005, s. I-5425, punkt 67).

78 Domstolen har således bland annat fastslagit att även om det i en begäran om hörande av vittnen, vilken framställts i ansökan, exakt anges beträffande vilka faktiska omständigheter vittnet eller vittnena skall höras och de skäl som kan motivera hans hörande, ankommer det på förstainstansrätten att bedöma begärans relevans i förhållande till tvistens föremål och behovet av att höra nämnda vittnen (dom av den 17 december 1998 i mål C-185/95 P, Baustahlgewebe mot kommissionen, REG 1998, s. I-8417, punkt 70 och domen i de ovannämnda förenade målen Dansk Rørindustri m.fl. mot kommissionen, punkt 68, samt beslut av den 15 september 2005 i mål C-112/04 P, Marlines mot kommissionen, ej publicerat i Rättsfallssamlingen, punkt 38).

79 I förevarande fall gjorde förstainstansrätten således rätt när den i punkt 81 i den överklagade domen konstaterade att uppgifterna i handlingarna i målet och de förklaringar som hade lämnats under den muntliga förhandlingen räckte för att den skulle kunna avgöra målet utan att det var nödvändigt att vidta ytterligare åtgärder för processledning.

80 Det är uppenbart att den andra delgrunden i den fjärde grunden saknar stöd, varför hela grunden skall avfärdas.

81 Av det ovanstående följer att överklagandet skall ogillas, eftersom ingen grund som har anförts utgör stöd för bifall.

Rättegångskostnader

82 Enligt artikel 69.2 i domstolens rättegångsregler, vilken med stöd av artikel 118 i samma rättegångsregler är tillämplig i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen, Lenzing Fibers och delstaten Burgenland har yrkat att klaganden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klaganden har tappat målet skall företaget förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

83 Enligt artikel 69.4 första stycket i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 i dessa regler också skall tillämpas i mål om överklagande, skall medlemsstater som har intervenerat bära sina rättegångskostnader. I enlighet med denna bestämmelse skall Republiken Österrike förpliktas att bära sin rättegångskostnad.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) Sniace SA skall ersätta rättegångskostnaderna.

3) Republiken Österrike skall bära sina rättegångskostnader.

Underskrifter